

EU SUNT ÎNVIEREA ȘI VIAȚA!

Slujba de înmormântare a lui Garnett Peake, din capela Loyd - Campbellsville, Kentucky

„...Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde.

Căci, dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi, împreună cu Isus, pe cei ce au adormit în El.

Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți.

Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos.

Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.

Mângâiați-vă, dar, unii pe alții cu aceste cuvinte.” (1Tesaloniceni 4.13-18).

În continuare voi citi din cartea lui Iov 14.1-22:

„Omul născut din femeie are viața scurtă, dar plină de neazuri.

Se naște și e tăiat ca o floare; fuge și piere ca o umbră.

Și asupra lui ai Tu ochiul deschis! Și pe mine mă tragi la judecată cu Tine!

Cum ar putea să iasă dintr-o ființă necurată un om curat? Nu poate să iasă niciunul.

Dacă zilele lui sunt hotărâte, dacă i-ai numărat lunile, dacă i-ai însemnat hotarul pe care nu-l va putea trece,

întoarce-Ți măcar privirile de la el și dă-i răgaz, să aibă măcar bucuria pe care o are simbriașul la sfârșitul zilei.

Un copac, și tot are nădejde: căci când este tăiat odrăslește din nou și iar dă lăstari.

Când i-a îmbătrânit rădăcina în pământ, când îi piere trunchiul în țărână,

înverzește iarăși de mirosul apei și dă ramuri de parcă ar fi sădit din nou.

Dar omul când moare, rămâne întins; omul, când își dă sufletul, unde mai este?

Cum pier apele din lacuri și cum seacă și se usucă râurile,

așa se culcă și omul și nu se mai scoală; cât vor fi cerurile, nu se mai deșteaptă și nu se mai scoală din somnul lui.

Ah! de m-ai ascunde în Locuința morților, de m-ai acoperi până-Ți va trece mânia și de mi-ai rândui o vreme când Îți vei aduce iarăși aminte de mine!

Dacă omul odată mort ar putea să mai învie, aș mai trage nădejde în tot timpul suferințelor mele, până mi se va schimba starea în care mă găsesc.

Atunci m-ai chema, și Ți-aș răspunde, și Ți-ar fi dor de făptura mâinilor Tale.

Dar astăzi îmi numeri pașii, ai ochiul asupra păcatelor mele;

călcările mele de Lege sunt pecetluite într-un mănunchi, și născocoști fărădelegi în sarcina mea.

Cum se prăbușește muntele și piere, cum piere stânca din locul ei,

cum este mâncată piatra de ape și cum este luat pământul de râu: așa nimicești Tu nădejdea omului.

Îl urmărești întruna, și se duce; îi schimonosești fața și apoi îi dai drumul.

De ajung fiii lui la cinste, el nu știe nimic; de sunt înjosiți, habar n-are.

Numai pentru el simte durere în trupul lui, numai pentru el simte întristare în sufletul lui."

În după-amiaza aceasta, aici este cineva care nu este binevenit niciodată și în nici un timp. Indiferent cât suntem de pregătiți, va fi musafir nedorit care va veni cu siguranță în fiecare casă. Este un musafir fără inimă și sunt sigur că nimeni nu ar fi dorit să vină în casa aceasta, la acest creștin tânăr, al cărui trup îl avem întins aici, în fața noastră. Mă refer la fratele Garnett.

Astfel, astăzi ne-am adunat aici ca să-i prezentăm omagiul nostru acestui tânăr creștin. Este ultimul lucru pe care îl putem face pentru el pe acest pământ, chiar dacă nu ne aude, fiindcă ne gândim la cei care au rămas în urma lui. Noi trebuie să ne îngrijim de aceasta, fiindcă într-o zi ne vom confrunța, la rândul nostru, cu aceasta. Fie că suntem tineri sau bătrâni, mai devreme sau mai târziu, ea va veni la toți.

Indiferent ce voi spune eu despre Garnett, așa cum l-am cunoscut, nu va schimba cu nimic părerea voastră, pentru că viața și mărturia lui vorbesc mai mult decât orice aș putea spune eu.

Eu l-am cunoscut personal, prin intermediul mamei lui. Într-o seară când s-a terminat serviciul din biserică mea, ea a venit la mine pentru că avea un fiu pe moarte din cauza poliomielitei. Cred că de la spital i se spusese că nu mai are multe șanse. Noi am auzit de multe ori aceasta, fiindcă este rutina lor.

M-am dus să-l văd pe tânăr și l-am îndrăgit de prima dată când l-am văzut. Mi-a plăcut de el pentru că a fost un tânăr cumsecade. El avea în viața lui ceva care îl făcea deosebit de ceilalți adolescenți; avea o înțelegere mai clară a lucrurilor, iar eu m-am rugat pentru el ca să nu moară.

În cele din urmă l-au deconectat de la plămânul acela artificial și l-au trimis acasă unde a fost pus într-un fel de pat în care era ajutat să respire.

Eu m-am dus să-l văd acasă. Ce viață de tânăr creștin a avut! A fost un băiat de

care ar fi fost mândru orice părinte. În definitiv, noi trăim pe pământ ca să ne pregătim pentru această călătorie, iar Garnett s-a pregătit cu siguranță. A fost un tânăr plin de Duhul de Viață al lui Hristos, întreaga lui ființă reflectându-L.

Eu trăiesc în Tucson, Arizona, iar băiatul acesta s-a îmbolnăvit cu câțva timp în urmă. El și-a exprimat credința prin faptul că m-a sunat ca să mă rog pentru el. Noi am vorbit și m-am rugat pentru el prin telefon, iar harul lui Dumnezeu a venit peste el și l-a cuprins. Întotdeauna când ceva nu mergea bine, el mă suna și ne rugam împreună prin telefon. Eu nu cred că Tatăl ceresc nu a privit deloc spre el, doar că trebuia să treacă prin ceea ce a trecut.

Toamna trecută am venit aici în vizită la prieteni. Ultima dată când l-am văzut pe Garnett în viață, a fost când am pășit în casa lui, iar ceea ce am găsit a fost un adevărat exemplu de văzut pentru orice predicator creștin.

El se ridicase din patul acela și avea brațele legate cu niște chingi. Noi am intrat în casă să-l salutăm, iar el stătea acolo cu Biblia în față, iar femeia care îl îngrijea, studia Biblia împreună cu el. Când l-am văzut am simțit că mi se topește inima în mine.

Am vorbit cu el și l-am întrebat: „Garnett, cum ar fi fost dacă nu ți s-ar fi întâmplat niciodată aceasta? Dacă aș fi fost chemat la un tânăr pe nume Garnett Peake care ar fi fost pe moarte din cauza unui accident cu mașina lui pe autostradă, iar băiatul ar fi fost beat și ar fi trebuit să se înfățișeze așa înaintea lui Dumnezeu? Era mai bine așa, sau era mai bine ca situația să rămână cum este acum?”

Și el mi-a răspuns: „Este mai bine să rămână așa cum este acum. Cât timp îl cunosc pe Isus așa cum îl cunosc acum, pentru mine este mai mult decât viața, chiar dacă va trebui să rămân în starea aceasta cât voi trăi.” Apoi a adăugat: „Frate Branham, vreau să-ți arăt că sunt mai bine,” și mi-a arătat că putea să-și miște brațele. El privea plin de nădejde spre timpul când avea să fie bine și va putea umbla. Eu sunt un om bătrân și am văzut multe în viață, dar nu cred că am

Întâlnit un băiat cu un duh mai viteaz ca al lui Garnett, care avea mari așteptări.

Cu câteva zile în urmă am aflat că a contactat un fel de gripă intestinală, iar când și-a dat seama că este pe ducă, m-a chemat la el. Nu știa că eram la New York, dar când am terminat serviciul din seara aceea, mi-a fost înmânată telegrama lui. Am alergat repede să-l sun, dar fratele cumsecade care avusese grijă de el, mi-a zis: „Frate Branham, Garnett a plecat la ora șase să-L întâlnească pe Isus.”

Noi toți suntem conștienți că el a plecat dintre noi, dar mă întreb dacă cineva realizează că nu acesta este sfârșitul. Toți știm că băiatul nu mai este printre noi, dar ce urmează? Este pentru ultima dată când îl mai vedem pe Garnett? Despre aceasta aș vrea să vorbesc puțin în următoarele minute. Sunteți siguri că îl vom vedea din nou? Iov din vechime a pus aceeași întrebare: „Dacă omul moare, va trăi din nou?” Este vreo dovadă pentru aceasta? Putem avea vreo dovadă fizică despre faptul că există această înviere? Da, eu cred că există.

Noi Îl slujim pe Creator și ne dăm seama că nu puteam fi aici decât dacă am fost creați. Noi nu existăm la întâmplare, așa cum nici ceasul meu nu există doar așa, cu toate roțițele și mecanismul lui. În spatele acestui ceas trebuie să fie o minte de maestru care l-a făcut, iar acesta este omul. Și cât este de imposibil ca un ceas să existe pur și simplu, este la fel de imposibil ca noi să existăm la întâmplare.

Fiind misionar, am străbătut lumea de șapte ori și am ajuns să cunosc tot felul de religii, fiecare cu filozofia și felul ei de gândire. Multe din aceste religii cred în reîncarnare, dar religia creștină este singura care are Adevărul, deoarece toată creația vorbește despre creștinism.

Iov spunea: *„Dacă un pom moare, este nădejde pentru el să trăiască iar, și la fel pentru o floare.*

Dar omul când moare, rămâne întins; omul, când își dă sufletul, unde mai este?”

(Iov 14.7-12 – parafrizare).

Toți credincioșii creștini sunt încercați, pentru că orice fiu care vine la Dumnezeu trebuie să fie încercat și pedepsit.

Iov a știut că Creatorul a făcut toată creația și a observat că există o înviere a vieții botanice. Dar despre om a spus: *„Dar omul când moare, rămâne întins; omul, când își dă sufletul, unde mai este?”*

Apoi a văzut în vedenie venirea Celui Drept. Iov știa că era păcătos și că omul trebuia să moară și să nu se mai ridice fiindcă nu era nimic care să poată vorbi pentru el.

Iov știa că floarea nu făcuse nimic. Ea fusese pusă aici pentru un scop și slujea scopului lui Dumnezeu, de aceea atunci când moare, poate să se ridice din nou. Dar omul a păcătuțit și din cauza aceasta nu avea nici o cale de a se ridica și de a ajunge în prezența Făcătorului Său. Și în această situație, Dumnezeu i-a îngăduit să vadă venirea Celui Drept: un Om care putea să-și pună mâinile peste păcătos, un Dumnezeu sfânt; un Răscumpărător: Fiul lui Dumnezeu. Atunci Duhul a venit peste profet și el a strigat: ‘

„Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu și că Se va ridica la urmă pe pământ.

Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu.

Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei îl vor vedea, și nu ai altuia.” (Iov 19.25-27).

Creștinismul se bazează pe înviere. Aceasta este nădejdea noastră. De ce? Creatorul a pus aceste lucruri în ordine și chiar dacă nu am fi avut Biblia, tot am fi știut că creștinismul este adevărat.

Învierea nu este o înlocuire, ci este aducerea înapoi a aceluiași trup care a fost pus jos. Dacă aș lăsa Biblia să cadă de pe raft și aș prinde o altă Biblie, aceasta ar fi o înlocuire, dar învierea înseamnă să primesc aceeași Biblie care a căzut jos. De aceea, învierea înseamnă a fi ridicat din nou.

Dumnezeu, marele Creator, S-a exprimat prin toată creația Lui, iar noi suntem o parte a creației, așa cum sunt florile, copacii și întreaga natură. Noi suntem o parte a creației Lui.

Dar Dumnezeu este un Dumnezeu al diversității, de aceea nu sunt toate lucrurile la fel. El are munți, deșerturi, câmpii, pășuni; are flori galbene, albe, albastre, roz și tot felul de culori; are oameni înalți, scunzi, bruneți, șateni, roșcați, etc. El este un Dumnezeu al diversității, fiindcă toate au fost făcute ca să slujească scopului Său. Da, El a făcut totul ca să slujească scopului Său; și tot ce slujește corect scopului Său, va avea parte de înviere.

Poate acest lucru este greu de cuprins sau de înțeles dintr-o dată, dar haideți să ne gândim puțin la aceasta.

Aici sunt niște flori. Ele au fost lăsate pe pământ cu scopul de a înveseli încăperea aceasta în care doarme scumpul nostru frate tânăr.

Am observat că și voi, femeile din Kentucky, ați plantat în jurul caselor voastre flori care înfloresc atât de frumos vara și vă înveselesc casele. Dar toamna poate veni un frig neașteptat și le lovește. Aceasta este moartea. Ea lovește indiferent dacă floarea este tânără și cu petale frumoase, dau dacă petalele ei au căzut deja. Nu are respect pentru persoană și nu privește la stare sau vârstă, ci lovește oricum. Și

unde lovește, ia. Apoi observăm că petalele se scutură și din floare cad niște semințe negre.

Pare un lucru însemnat, dar aceasta este calea pe care Îl găsești pe Dumnezeu: în lucrurile simple, nu în cele complicate. Dumnezeu a lucrat întotdeauna simplu, ca să-L putem vedea.

Dumnezeu are o înmormântare și pentru acea floare. Poate părea ciudat, dar sămânța aceea mică zace pe pământ. Apoi vine ploaia din cer, ca niște picături de lacrimi, și cade peste acea sămânță până o îngroapă.

Urmează iarna rece. Toate petalele s-au dus, tulpina este goală, bulbul în pământ și rădăcina uscată. Când vine iarna, sămânța îngheață, pleznește și miezul iese afară. Apoi vine februarie și martie. Acolo nu este nici o petală, nici o sămânță, nici un miez, nimic.

Acesta este sfârșitul florii? În nici un caz. Acolo, undeva în acea sămânță, este un germen mic de viață. Dacă duceți sămânța aceea într-un laborator, acel germen de viață nu va fi găsit niciodată, pentru că a fost ascuns de Dumnezeu. Dar de îndată ce se va încălzi pământul, viața aceea nu va mai putea fi ascunsă.

Dacă vei turna beton peste iarba din curte, vara viitoare pe marginile betonului va crește o grămadă de iarbă. De ce? Viața de sub beton iese la suprafață. Chiar dacă este o piatră mare peste ea, când vine primăvara, nu există nimic s-o poată ascunde. Viața aceea își va face cale drept în sus și va ieși la suprafață. De aceea este atâta iarbă pe marginea dalelor de beton. Ea nu poate fi ascunsă, ci trebuie să iasă afară pentru că Dumnezeu a pus soarele peste ea, peste viața botanică, și o controlează.

Și dacă peste viața botanică a pus soarele, peste Viața veșnică Și-a pus Fiul (aici, fratele Branham se folosește de un joc de cuvinte care se scriu diferit, dar se

pronunță la fel: SUN = soare și SON = fiu).

Deci, dacă este o înviere pentru floare, pentru că a slujit scopului lui Dumnezeu, cu atât mai mult a făcut El o cale pentru om. Da. Este o cale și pentru om, și el trebuie să iasă afară când vine timpul pentru Fiul lui Dumnezeu. Soarele aduce la suprafață viața botanică, fiindcă o controlează, și ea nu poate fi ascunsă. Tot așa, Fiul lui Dumnezeu controlează viața umană, Viața veșnică. Astfel, dacă slujim scopului lui Dumnezeu, ca fii și fiice de Dumnezeu, când sosește timpul să vină Fiul lui Dumnezeu, tu nu poți ascunde acea Viață. Toată natura vorbește despre aceasta.

Aici în Kentucky este toamnă, iar copacii își expun frunzele colorate. Dar ați observat că au început să-și piardă frunzele încă de la începutul lui august? De ce? De ce le cad frunzele? Pentru că le părăsește viața. Și unde se duce? Jos, în rădăcina aceluia pom. Ce inteligență face ca viața din frunză să meargă jos în pământ? Dacă ar rămâne sus, ar omorî copacul, dar coboară în rădăcina lui ca să se ascundă până când trece iarna, iar în primăvara următoare vine din nou la viață și dă alte frunze.

Pentru aceasta trebuie să existe o inteligență care face acest lucru în fiecare an. Pomul nu are inteligență, pentru că este doar o viață botanică, dar există o Inteligență mai mare care îi spune vieții din acel pom să meargă jos înainte de a veni înghețul: „Du-te jos, în rădăcina copacului, și ascunde-te acolo!” Vedeți? Cum știe acea viață că soarele se îndepărtează și vine iarna? Este o Inteligență care-i spune aceasta: Dumnezeu.

Ce simbol! Ce putem vedea noi aici? Același lucru pe care l-am văzut la floare: moarte, îngropare și înviere. Chiar Dumnezeu este Cel care stinge viața florilor și a acelor frunze care devin maro și alcătuiesc un covor pe fața pământului. Roșu, galben și alte culori, așa cum este în după-amiaza aceasta aici.

Dumnezeu nu este complicat. Oamenii vor să-L facă complicat, dar El Se

descoperă în simplitate. Noi privim peste El și vrem să-L vedem, dar El este atât de simplu! Aceasta Îl face atât de mare.

Priviți! Viața care era în copac a slujit scopului ei, iar după aceea s-a dus jos în mormânt să aștepte primăvara. Există însă o Inteligență care o aduce din nou sus, ca să se întoarcă în mere sau în ce roade face acel pom. Toamna viața îl părăsește din nou, și se întoarce primăvara, și tot așa.

Iov spunea: „*Ah! de m-ai ascunde în Locuința morților, de m-ai acoperi până-Ți va trece mânia și de mi-ai rândui o vreme când Îți vei aduce iarăși aminte de mine!*” (Iov 14.13). Vedeți ce spune Scriptura? Suntem ascunși în mormânt până cade mânia, apoi viața se întoarce.

„Dar știi că Răscumpărătorul meu este viu și că Se va ridica la urmă pe pământ.

Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu.” (Iov 19.25-26). El a văzut că într-o zi avea să fie adusă peste om învierea și că problema păcatului avea să fie rezolvată de Cel neprihănit, de Fiul lui Dumnezeu care avea să moară pentru păcătoși.

Nu a existat și nu va exista niciodată vreun om pe pământ, care să fie punte între Dumnezeu cel Sfânt și omul păcătos. Dar Iov a văzut cu mii de ani înainte, venirea, moartea și învierea Lui; a văzut neprihănirea care a venit prin înviere, garanția absolută a credinciosului. Ce pace primești când știi că aceste lucruri sunt adevărate și nu o poveste inventată.

Uitați-vă la soare. El răsare dimineața și este ca nașterea unui copil. Dumnezeu l-a trimis sus ca să slujească scopului Său. Pe la ora nouă merge la școală, este adolescent. La ora doisprezece devine matur, iar după doisprezece, a trecut de cincizeci de ani și jumătate din treabă este făcută. Apoi începe să îmbătrânească și să slăbească. Deci până în acest timp este tot mai puternic, iar după aceea începe

să slăbească.

La fel suntem și noi. Creștem și devenim tot mai puternici. Apoi ajungem la maturitate și la o anumită vârstă suntem cei mai tari, după care slăbim tot mai mult și mergem în jos.

În final, soarele ajunge la linia orizontului și ce lumină frumoasă revarsă! El a slujit scopului lui Dumnezeu, apoi apune, moare, iar pământul se răcorește peste noapte, se răcește. Acesta este sfârșitul soarelui? Este ultima dată când va mai fi văzut? Nicidecum. În dimineața următoare, el se ridică din nou în înviere. Dumnezeu mărturisește aceasta în fiecare zi, spunând: „Există o viață, o moarte, o îngropare și o înviere.”

Toate lucrurile la care te uiți vorbesc despre același lucru: Viață, moarte și înviere,” și așa este dacă slujesc scopului Său.

Dar există o situație în care floarea poate să nu mai trăiască din nou, iar în continuare aș vrea să ating acest punct. Dacă Garnett mi-ar putea vorbi, ar vrea să spun aceasta, pentru că acum el este în prezența lui Dumnezeu.

Mulți dintre voi sunteți agricultori și trăiți în natură. Dacă sămânța este semănată, indiferent cât este de frumoasă, nu va trăi dacă nu posedă germenul de viață. Va intra în pământ, va putrezi și asta-i tot, pentru că în ea nu este nimic care să vină din nou la viață. Sămânța poate să se ridice din nou numai dacă planta a fost polenizată; altfel nu se va mai ridica niciodată.

Aceasta dă asigurarea învierii. Isus a spus: *„Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.”* (Ioan 3.3). Noi suntem puși aici ca să facem o alegere.

Deci nu contează cât de frumoasă și de rotundă este acea sămânță, fiindcă dacă este o sămânță hibridă, nu va produce nimic. Este o sămânță frumoasă, dar fără viață, pentru că viața ei a fost pervertită.

Nicio viață pervertită nu poate trăi din nou, de aceea trebuie să ne naștem din nou. Dar dacă sămânța are germele de viață, poartă viața botanică în ea și atunci nu există nimic s-o împiedice să învie din nou. Ea trebuie să învie pentru că poartă germele de viață și viața botanică este în ea.

Credinciosul are în el Viața lui Hristos, care a înviat pentru neprihănirea noastră, ca să dovedească că există o înviere a vieții omenești; un trup omenesc care va trăi din nou pentru că a fost înșămânțat. Cu alte cuvinte, a fost născut din nou din Duhul lui Dumnezeu.

Eu mi-am notat o mulțime de lucruri despre care aș putea să vă vorbesc, dar cel mai important este să știți că nu puteți privi nicăieri fără să vedeți dovada morții, îngropării și învierii.

Eu am găsit că învierea vine numai când slujești scopului lui Dumnezeu. Dacă nu slujește scopului lui Dumnezeu, indiferent cât este de frumoasă sămânța aceea și cât de bine arată comparativ cu cea care posedă germele, dacă nu are germele de viață, nu va trăi. Dar dacă are germele de viață, va trăi din nou.

Prieteni, în după-amiaza aceasta, noi putem vedea ce a făcut moartea fratelui nostru. Planta trebuie să fie polenizată. Noi putem aparține de o biserică, putem fi oameni cumsecade, putem avea o purtare frumoasă în cartier, un tată bun, o mamă bună, un fiu sau o fiică, etc., dar dacă nu suntem înșămânțați de Duhul lui Dumnezeu, nu ne vom ridica la înviere. Totul s-a sfârșit.

Aceasta ne spune natura în fiecare zi: soarele răsare și apune, iar luna și stelele fac la fel. În natură totul se învâрте în jurul unui singur lucru: moarte, îngropare și

înviere. Totul în jurul nostru mărturisește același lucru: moartea, îngroparea și învierea.

Noi scăpăm adesea aceasta din vedere, dar haideți să n-o mai facem, pentru că lucrurile au fost puse așa ca să știm că există o Viața veșnică.

Dacă sămânța nepolenizată nu poate învia, nici noi nu vom învia chiar dacă suntem oameni buni, membri buni și educați, pentru că știința nu poate da Viață.

Viața îi aparține doar lui Dumnezeu și numai El o mănuieste. Deci noi trebuie să ajungem în acel punct în care să fim însămânțați cu Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că altfel nu vom învia din nou. Dacă nu suntem însămânțați cu Cuvântul lui Dumnezeu sau cu Viața lui Dumnezeu, viața noastră se sfârșește când se termină viața pământească.

Tabloul acesta rece din fața noastră face parte din marea creație a lui Dumnezeu; este o parte a creației Lui. Fratele este un om creat de Dumnezeu, iar acum doarme. Dacă în viață a slujit scopului lui Dumnezeu, atunci pentru Garnett va fi o înviere și nu acesta este sfârșitul lui.

Noi toți va trebui să ajungem aici. Toți vom trece la fel. Într-un fel sau altul, toți trecem prin valea umbrelor morții.

Isus a spus: „...nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.” (Matei 6.24). Mamona este lumea și nimeni nu poate sluji în același timp și lumea și pe Dumnezeu.

Noi avem de ales: putem fi însămânțați de Dumnezeu prin Duhul Său cel Sfânt și să avem Viața veșnică; sau dacă nu suntem însămânțați de El, când murim totul se termină. Atunci nu mai rămâne decât judecata și pedeapsa, fiindcă L-am respins.

După cunoștința și înțelegerea mea asupra Cuvântului lui Dumnezeu și prin mărturia Duhului Sfânt, mă bucur că acest băiat a îndeplinit condiția Lui. El a fost născut din Duhul lui Dumnezeu și a fost un om schimbat. Duhul lui Dumnezeu a fost peste el și a fost un creștin devotat care a slujit pentru puțin timp scopului lui Dumnezeu.

Uneori, Dumnezeu pregătește ani de zile un om ca să-l pună pentru câteva zile în slujba Lui. Ioan Botezătorul a stat timp de treizeci de ani în pustiu, unde a fost pregătit pentru șase luni de slujbă.

Isus a avut treizeci de ani și trei ani de slujbă înainte de răstignire. Vedeți? Dumnezeu formează omul și îl pune în slujbă conform scopului Său. Timpul este pentru om, iar veșnicia este cu Dumnezeu.

Eu cred că Dumnezeu l-a adus pe acest băiat pe pământ pentru un scop.

Dacă ați observat, chiar și boala aceasta l-a lovit pentru un scop. Dumnezeu l-ar fi putut face bine, dar în loc să facă aceasta, l-a lăsat să se ridice acolo unde nu va muri niciodată.

Nu poliomelita l-a omorât. Nu, el nu a murit de poliomelită și nici de cealaltă boală pentru care ne-am rugat, el, eu și restul creștinilor de aici din Campbellsville. Nu aceasta a fost, ci a fost timpul de plecare a lui Garnett. El a slujit scopului lui Dumnezeu și a trebuit să plece. El a venit la Hristos și a fost însămânțat. Dar dacă ar fi murit înainte de a se întâmpla aceasta? Poliomelita l-a condus la Dumnezeu. El urma să fie acționar în tutun, aceasta avea în plan, însă nu acesta a fost scopul Domnului pentru el. Scopul lui era să fie creștin.

Dacă ar fi fost un acționar în tutun, poate peste șaptezeci și cinci de ani, dacă ar mai fi lumea, s-ar fi spus despre Garnett că a fost un mare acționar. Probabil că la înmormântarea lui, toți predicatorii ar fi spus: „A fost un mare acționar.”

Dar ce putem spune astăzi despre el? „Garnett este un creștin.” Ca acționar, fără germele de Viață în el, ar fi fost doar o amintire pentru acea generație și ar fi fost pierdut, dar așa este printre nemuritori și trebuie să se ridice în înviere. Nimic nu-l va putea ține, pentru că a slujit scopului lui Dumnezeu. El a fost însămânțat de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu și are Viața veșnică.

Ultima dată când am vorbit cu el, mi-a spus: „Dacă aș ști că voi fi bine numai dacă aș schimba felul acesta de viață cu cel pe care-l au ceilalți băieți: să mă distrez, să beau, să umblu pe străzi, etc., nu aș schimba ceea ce am cunoscut acum, pe zece mii de vieți ca acelea.” Un tânăr chipeș, de optsprezece ani, ar fi fost o țintă sigură a diavolului.

Dar Dumnezeu a trebuit să-l pună în starea aceasta, ca să poată sluji scopului Său. Priviți la răbdarea lui și la mărturia pe care a lăsat-o printre vecini. Viața lui a vorbit multor oameni, fiind un exemplu a ceea ce a vrut Dumnezeu să fie, pentru că a slujit scopului Său.

Și vă întreb: dacă Garnett a slujit scopului lui Dumnezeu și a fost însămânțat, așa cum trebuie să fie însămânțată toată natura, cu făgăduința că va învia din nou, cum ne-am putea îndoii că-l vom vedea din nou la înviere?

Dacă ne-am gândi că el nu va învia, ar fi total pe dos, pentru că dacă Garnett nu învie, atunci nu există nici răsărit, nici flori care să moară și să înflorească din nou. El a împlinit scopul lui Dumnezeu; a slujit scopului Lui. A fost însămânțat cu Viață și va reveni din nou. Astfel, ar fi un lucru pripit să spunem că nu există înviere, când ne uităm afară și vedem scopul învierii și cum trebuie să fim ca să avem parte de ea.

Garnett va trăi din nou. El este viu acum, doar că în altă lume. El va învia din nou tot atât de sigur cum înfloresc florile; și se va ridica din nou, tot atât de sigur cum se ridică luna și stelele. Diferența este că ele învie pentru încă o viață muritoare, ca să fie mărturie pentru o nouă generație, dar el se va ridica la sfârșitul epocii și

nu va mai fi nici o mărturie, pentru că are Viața veșnică. Ele au o viață trecătoare și trebuie însămânțate pentru o viață trecătoare, dar Garnett este însămânțat cu Viața veșnică, iar când se va ridica din nou, nu va mai muri, ci va trăi veșnic.

Eu am predicat la multe înmormântări, în toată lumea, și aș vrea să fi putut spune și acolo cuvintele pe care le-am spus despre Garnett și despre așteptările pe care le-am avut de la el. Eu știu că Dumnezeu îl va învia pe acest tânăr din nou, pentru că a îndeplinit cerințele Lui, iar viața pe care a dus-o a arătat că floarea Duhului Sfânt a fost în el; că Dumnezeu a trăit în el. Băiatul acesta a fost schimbat, iar viața lui a mărturisit aceasta.

Probabil că unii spun: „Eu nu cred că există înviere și aceasta este ultima dată când îl mai vedem pe Garnett, înainte să fie acoperit cu pământ.”, în timp ce alții zic: „Nu știu ce să spun, pentru că n-am văzut pe nimeni înviind.” Desigur, pentru că nu a sosit încă timpul învierii, însă Cuvântul lui Dumnezeu mărturisește pentru Garnett și spune:

„Nu voim, fraților, să fiți în necunoaștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde.

Căci, dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi, împreună cu Isus, pe cei ce au adormit în El.

Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți.

Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos.

Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să

Întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.” (1Tesaloniceni 4.13-17). Aceasta este Scriptura!

Isus a spus: *„Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.*

Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată.” (Ioan 11.25-26).

Toată creația! Dacă am spune: „Soarele nu răsare! Dumnezeu a greșit. Noi nu vrem să vedem soarele!” am fi nebuni.

Soarele spune că el va răsări din nou; florile spun că vor înflori din nou și Cuvântul spune că Garnett va învia din nou. Toată creația, întreaga natură, spune că el va învia din nou. Pământul care se învâрте spune că va învia din nou; tot ce vedeți spune aceasta. Chiar și Cuvântul lui Dumnezeu! Duhul Sfânt care pulsează în sufletul meu și al altor credincioși creștini de aici, spune că el va învia din nou.

Credeți că puteți trece peste credință, peste Cuvântul lui Dumnezeu, peste creație, peste toate lucrurile și să spuneți că nu va învia din nou? Acesta nu este sfârșitul lui Garnett! Acesta este sfârșitul scopului vieții lui pe pământ, dar el va învia din nou. Înțelegeți? Totul mărturisește că el va învia din nou. Și atunci de ce ne întristăm?

Desigur, nu ne place să-l vedem zăcând acolo, dar vedeți voi, când culegi o floare din grădină, nu o alegi pe cea mai bătrână, ci întotdeauna trebuie să ai și un boboc, care să slujească unui scop în buchet. Poate Dumnezeu a vrut un boboc, așa că a cules un boboc pentru altarul Său din slavă, având garanția și mărturia tuturor că el va învia din nou. Credința noastră spune că el va învia din nou; soarele, florile, natura întreagă spun că el va învia.

Tot ce a știut Garnett a fost să fie un creștin, și nimeni nu poate spune că în el nu s-a produs o schimbare, fiindcă a fost însămânțat de Viață.

Rugăciunea mea este ca noi, cei care suntem încă în viață în după-amiaza aceasta, să vedem un exemplu în ceea ce face Dumnezeu și să ne pregătim. Dacă știm că nu posedăm acest Germene de Viață și că va trebui să ajungem și noi aici, ar trebui să ne lăsăm însămânțați; ar trebui să-L primim pe Hristos în inimile noastre și să fim născuți din nou. Spun aceasta, frați și surori, pentru că voi toți trebuie să ajungeți aici, indiferent ce afaceri faceți, cine sunteți și cât de tineri sau de bătrâni sunteți. Noi toți trebuie să ne întâlnim cu aceasta. Să nu ajungeți acolo până nu sunteți mai întâi însămânțați de Hristos ca să aveți Viața veșnică!

Atunci moartea este înghițită de biruință, iar Garnett va învia. Toți cei care l-au cunoscut, au știut că băiatul era un creștin, iar Cuvântul lui Dumnezeu și întreaga natură spun că el va învia din nou.

Mama lui, tatăl lui, rudeniile sau ce sunteți, voi care ați venit aici și vă uitați la el, vreau să știți că am ales să spun aceste lucruri, fiindcă m-am gândit că printre noi pot fi unii care nu prea merg la biserică și astfel nu înțeleg. Ca propovăduitor al Evangheliei și frate al vostru, am ales aceste exemple simple din natură, ca să vedeți ce se întâmplă.

Garnett a împlinit cerințele lui Dumnezeu și a slujit scopului Său. El nu este mort, ci este viu în veci, doar că așteaptă timpul când vom veni și noi.

Mama și tatăl lui, surorile, rudele și prietenii care l-ați cunoscut, ați trăit alături de el aici, dar cum rămâne cu viața de după moarte? Haideți să ne pregătim ca să avem parte și noi de înviere. Haideți să ne trăim în așa fel viețile, încât să ne întâlnim cu el la înviere.

„Dacă omul moare, poate să mai trăiască?” spune Iov în textul citit. În toate zilele

mele voi aștepta până va veni transformarea, iar atunci, Tu mă vei chema și eu voi răspunde: „Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos.

Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.

Mângâiați-vă, dar, unii pe alții cu aceste cuvinte.” (v.16-18).

Acesta este un timp de încercare. Garnett a împlinit toate cerințele lui Dumnezeu, de aceea astăzi nu este mort, ci doarme la Cel pe care L-a iubit mai mult decât pe orice pe lume. El și-a iubit părinții și i-a iubit pe toți cunoscuții lui, dar cel mai mult L-a iubit pe Isus Hristos, iar acum a plecat cu El. Domnul să ne ajute să fim pregătiți să-l întâlnim la înviere.

Să ne plecăm capetele.

Eu n-am încercat să spun prea multe lucruri despre Garnett. El este un creștin, și întreaga lui viață a dovedit aceasta. Dar ceea ce am vrut să subliniez este că el va învia din nou, acest lucru fiind garantat prin sângele Fiului lui Dumnezeu.

Haideți să ne pregătim cu toții inimile, pentru ca atunci când vom ajunge în locul acesta, și cei dragi ai noștri să-și amintească faptul că suntem pregătiți să plecăm. Mamă, tată și toți cei ce l-ați iubit, știu că suferiți. Știu că ați pierdut și o fetiță, iar inimile voastre sângerează din cauza aceasta. Dacă Garnett ar fi pierdut, ar fi o mare pierdere pentru voi, dar cât este de minunat să știți că fiul vostru este cu Hristos. El trebuia să plece într-o zi, și este minunat că Dumnezeu a fost cu el astăzi.

Prieteni și rude, gândiți-vă cum a fost Garnett și întrebați-vă ce ar fi fost astăzi

dacă ar fi mers pe calea cealaltă? Așa, nu avem de ce să ne îngrijormă, pentru că el este cu Isus. Haideți să ne pregătim și noi să fim cu El.

Dumnezeule scump, veșnicule IaHVeH, care ai despărțit apele și ai spus: „*Să fie lumină!*” Tu, Cel care ai vorbit și ai adus lumea la existență, ai promis prin același Cuvânt că noi vom învia. Eu m-am alipit de acest tânăr și între mine și el a fost o dragoste nemuritoare, de aceea, cât voi trăi îmi voi aminti de acest brav soldat care era în patul acela, în acele chingi, și îl lăuda pe Domnul Dumnezeu. El a fost un exemplu și pentru mine, pentru răbdarea lui și pentru faptul că nu s-a plâns niciodată, ci a spus doar: „Să se facă voia Domnului.”

Cred că lui Garnett i-ar fi plăcut să spun: Dacă nu suntem pregătiți, să ne pregătim, astfel încât să fim însămânțați, Tată, și să primim același Duh Sfânt pe care L-a primit el, Viața care era în Hristos.

Îngăduie ca pentru prietenii cu care a fost împreună încă din copilărie și care au văzut cum a fost el înainte și cum a fost după ce Te-a cunoscut, viața lui să fie o predică, astfel încât să fie pregătiți și ei să se întâlnească pe partea cealaltă, acolo unde nu va mai fi moarte, tristețe și suferință. Îndură-Te, Doamne.

În ce ne privește pe noi, care suntem mai în vârstă și ne uităm la acest tânăr care a trecut atât de repede de la o viață muritoare la cea nemuritoare, ajută-ne să vedem făgăduința Ta prin aceste exemple simple din natură, arătate în Cuvântul Tău, fiindcă ai spus că „*Cuvântul este o sămânță,*” iar sămânța trebuie să dea rod după soiul ei.

Te rog să-i binecuvântezi și să-i mângâi pe acești oameni, și fă-i să înțeleagă că Tu l-ai pus pe acest tânăr aici pentru o predică. El și-a predicat predica și Cartea s-a închis, dar noi îl vom vedea din nou.

Îngăduie, Doamne, ca noi toți să ajungem în slava lui Hristos, unde avem Viața

veșnică. Până atunci, ține-ne în voia Ta, fiindcă Te rugăm aceasta în Numele lui Isus Hristos. Amin.